

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDSS Sodba Pdp 613/2017

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2017:PDP.613.2017

Evidenčna številka: VDS00008809

Datum odločbe: 14.12.2017

Senat: mag. Aleksandra Hočevar Vinski (preds.), Samo Puppis (poroč.), Silva Donko

Področje: DELOVNO PRAVO - OBLIGACIJSKO PRAVO - ODŠKODNINSKO PRAVO

Institut: odškodninska odgovornost delodajalca - trpinčenje na delovnem mestu - mobing

Zveza: ZDR člen 6a.. ZDR-1 člen 7, 7/4.

Jedro

Za trpinčenje na delovnem mestu je bistveno, da celota očitanih ravnanj pomeni graje vredno ali očitno negativno in žaljivo ravnanje ali vedenje. To pomeni, da sodišče v sporu, v katerem delavec zatrjuje kršitev prepovedi trpinčenja na delovnem mestu, ne presoja le vsakega posameznega zatrjevanega očitanege ravnanja, ampak mora nujno opraviti celostno presojo ravnanj delodajalca oziroma pri njem zaposlenih delavcev. Zgolj na podlagi tudi takšne presoje lahko sodišče izpelje sklep o obstoju oziroma neobstoju trpinčenja delavca na delovnem mestu.

Izrek

I. Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijana sodba sodišča prve stopnje.

II. Vsaka stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo zavrnilo zahtevek za plačilo 25.000,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vložitve tožbe do plačila (I. točka izreka). Tožniku je naložilo, naj toženi stranki v roku 15 dni povrne stroške postopka v znesku 2.420,98 EUR, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi (II. točka izreka).

2. Zoper navedeno sodbo se pritožuje tožnik iz vseh pritožbenih razlogov po prvem odstavku 338. člena

Zakona o pravdnem postopku (ZPP; Ur. l. RS, št. 26/99 in nasl.). Navaja, da je sodišče prve stopnje zmotno vsako dejanje trpinčenja na delovnem mestu presoјalo posebej, namesto da bi vse dogodke presoјalo skupaj kot celoto. Iz izpodbijane sodbe ni jasno, zakaj sodišče prve stopnje izpovedi tožnika in njegove žene A.A. ne verjame. Sodišče prve stopnje bi pri dokazni oceni izpovedi prič, zaposlenih pri toženi stranki, moralo upoštevati, da imajo interes za ugodno rešitev tega spora za delodajalca. Prav tako bi moralo upoštevati, da so se nekateri dogodki pripetili v nenavzočnosti drugih oseb, zato bi moralo strožje oceniti dokazno vrednost izpovedi B.B. in C.C. Tožnik je izpovedal, da so se težave pričele takrat, ko je bil kazensko premeščen iz zunanjega oddelka D. v zaprt oddelek zavoda, kar je odredil direktor E.E.. Razlog za premestitev je bil v zahtevku tožnika za povračilo potnih stroškov, kar je potrdila priča F.F.. Glede na navedeno se izkaže izpoved priče B.B., da je bil tožnik premeščen, ker je primanjkovalo moških, za neverodostojno. Tožnik je izpovedal o govoricah, ki so se širile, o tem, da sta mu C.C. in B.B. očitali, da bolniške staleže izigrava in da dela ne opravlja po pričakovanjih, da sta do njega imeli brezbrizen in zaničevalen odnos ter da nista imeli razumevanja do bolečin, ki jih je zaradi dela čutil. Izpovedal je o tem, da mu je B.B. v kopalnici, ko mu je želela vročiti zapisnik, izrekla več neprimernih besed. Sodišče prve stopnje je v zvezi s tem dogodkom napačno skleпalo, da mu tožnik ni pripisoval večjega pomena. Tožnik je v izpovedi podrobno opisal tudi dogodek s G.G.. Takšni dogodki so se pri toženi stranki dogajali, vendar ni prišlo do izreka opozoril pred odpovedjo pogodbe o zaposlitvi, s katerim je tožena stranka hotela degradirati tožnika. Nadalje je tožnik izpovedal, kako mu je B.B. odredila, naj gre čistiti enoto. Ni mogoče slediti stališču sodišča prve stopnje, da izpovedi priče A.A. ne gre verjeti zgolj zato, ker dogodkov ni neposredno zaznala. C.C. je tožnika grdo gledala, ni mu želela pomagati pri razdeljevanju malice, motilo jo je, da je prezračeval prostore. Priča H.H. je v izpovedi potrdila, da so zaposleni imeli občutek, da sta imeli B.B. in C.C. tožnika na piki in da sta iskali napake pri njegovem delu. Ne strinja se z neobrazloženim stališčem sodišča prve stopnje, da odredba I.I. tožniku, da naj se vrne s spremstva, ki jo je ta dala po navodilu B.B., ne predstavlja graje vrednega ravnanja. B.B. je brez utemeljenega razloga motilo, da tožnik opravlja spremstvo, saj tudi bolničarji lahko opravljajo spremstvo. Sodišče prve stopnje je tudi napačno ugotovilo, da tožnik pred vložitvijo tožbe ni opozarjal na ravnanja trpinčenja na delovnem mestu. Sodišče prve stopnje bi moralo pri presoji, ali dogodki, ki jih je zatrjeval tožnik, predstavljajo trpinčenje na delovnem mestu, upoštevati tudi zdravstveno dokumentacijo. Priglašča pritožbene stroške.

3. Tožena stranka je podala odgovor na pritožbo, v katerem predlaga zavrnitev pritožbe in potrditev izpodbijane sodbe sodišča prve stopnje. Priglašča stroške odgovora na pritožbo.

4. Pritožba ni utemeljena.

5. Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijano sodbo v mejah uveljavljenih pritožbenih razlogov, pri čemer je v skladu z določbo drugega odstavka 350. člena ZPP tudi po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb postopka, navedene v citirani določbi, in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri tem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni storilo bistvenih kršitev določb pravnega postopka, na katere pritožbeno sodišče pazi po uradni dolžnosti in na katere opozarja pritožba, prav tako je popolno in pravilno ugotovilo dejansko stanje ter pravilno uporabilo materialno pravo.

6. Sodišče prve stopnje je v tem individualnem delovnem sporu odločalo o odškodninskem zahtevku tožnika za povračilo škode, ki naj bi mu nastala zaradi trpinčenja na delovnem mestu. Iz dejanskih ugotovitev sodišča prve stopnje izhaja, da je bil tožnik pri toženi stranki zaposlen od leta 1991 dalje, nazadnje po pogodbi o zaposlitvi z dne 18. 10. 2012, ki jo je s toženo stranko sklenil za delovno mesto "bolničar - negovalec I - nega III in IV - delo z omejitvami" zaradi razvrstitve v III. kategorijo invalidnosti na podlagi odločbe ZPIZ z dne 27. 9. 2012. Tožnik toženi stranki očita, da mu ni zagotavljala varstva pred trpinčenjem na delovnem mestu,

ki ga naj bi od leta 2012 dalje izvajali nadrejeni B.B. in C.C..

7. Izpodbijana sodba ni obremenjena z absolutno bistveno kršitvijo določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, saj vsebuje obširne in jasne razloge o vseh odločilnih dejstvih, tako da je sodbo mogoče preizkusiti. Zaključek sodišča prve stopnje, da navodilo in izjava I.I. tožniku, naj se vrne na oddelek, ne pomeni graje vrednega ali očitno žaljivega ravnanja (12. točka obrazložitve sodbe), predstavlja materialnopravno presojo sodišča prve stopnje, zato dejstvo, da sodišče prve stopnje tega ni še dodatno obrazlagalo, ne pomeni, da se izpodbijane sodbe ne da preizkusiti.

8. Očitek, da sodišče prve stopnje ni pojasnilo oziroma da ni navedlo razlogov, zaradi katerih ni verjelo izpovedi tožnika, predstavlja očitek neustrezne dokazne ocene in s tem relativne bistvene kršitve določb pravnega postopka iz prvega odstavka 339. člena ZPP v zvezi z 8. členom ZPP. Tudi ta po oceni pritožbenega sodišča ni podana, saj se je sodišče prve stopnje - v določenih delih neposredno, v določenih delih pa posredno (pri ocenjevanju izpovedi prič in zakonite zastopnice tožene stranke) - v zadostni meri opredelilo do dokazne vrednosti tožnikove izpovedi. Sodišče prve stopnje je navedlo prepričljive in logične razloge, zakaj je izpovedim zakonite zastopnice tožene stranke in nekaterih prič sledilo, izpovedim drugih prič oziroma tožnikovi izpovedi pa ne. Navedena kršitev ni podana niti zato, ker sodišče prve stopnje ni verjelo prič A.A., tožnikovi ženi, iz razloga, ker očitanih ravnanj ni neposredno zaznala. Sodišče prve stopnje je pri ugotavljanju relevantnih dejstev pravilno dalo prednost izpovedim prič, ki so bile neposredno udeležene pri očitanih ravnanjih. Iz istega razloga sodišče prve stopnje pravilno ni kot ključne upoštevalo izpovedi H.H., ki je prav tako izpovedala le o tem, kar so ji povedali drugi zaposleni, sama pa pri spornih dogodkih ni bila prisotna. Neutemeljena je tudi pritožbena navedba, da sodišče prve stopnje pričam, zaposlenim pri toženi stranki, že iz tega razloga ne bi smelo slediti oziroma, da bi moralo dokazno vrednost njihovih izpovedi ocenjevati strožje. Obstoj delovnega razmerja posamezne priče pri eni od pravnih strank delovnega spora namreč ni razlog za dvom v verodostojnost izpovedi te priče. Prav tako sodišče prve stopnje ni bilo dolžno strožje ocenjevati izpovedi B.B. in C.C. v delih, v katerih sta izpovedovali o dogodkih, ki so se pripetili le v navzočnosti slednjih in tožnika. Sodišče v skladu z metodološkim napotkom iz 8. člena ZPP oceni po svojem prepričanju na podlagi vestne in skrbne presoje vsakega dokaza posebej in na podlagi vseh dokazov skupaj, ali določeni priči verjame ali ne. "Strogost" dokazne ocene posameznih dokazov tako ne more biti odvisna od števila dokazov, s katerimi se dokazuje (ne)obstoj določenega dejstva. Zgolj dejstvo, da so se določeni dogodki pripetili v nenavzočnosti drugih oseb, pa tudi ne more biti razlog, da bi sodišče prve stopnje bolj verjelo izpovedi tožnika in manj izpovedi prič.

9. V skladu s prej in sedaj veljavnim Zakonom o delovnih razmerjih (ZDR; Ur. l. RS, št. 42/02 in nasl.; ZDR-1; Ur. l. RS, št. 21/13 in nasl.), ki sta veljala v obdobju zatrjevanega trpinčenja, je trpinčenje na delovnem mestu prepovedano, predstavlja pa vsako ponavljajoče se ali sistematično, graje vredno ali očitno negativno in žaljivo ravnanje ali vedenje, usmerjeno proti posameznim delavcem na delovnem mestu ali v zvezi z delom (četrti odstavek 6.a člena ZDR; četrti odstavek 7. člena ZDR-1). V primeru kršitve prepovedi trpinčenja na delovnem mestu oziroma nezagotavljanja varstva v zvezi s trpinčenjem je delodajalec delavcu odgovoren po splošnih pravilih civilnega prava (tretji odstavek 45. člena ZDR; 8. člen ZDR-1). Dokazno breme v sporu, v katerem delavec navaja dejstva, ki opravičujejo domnevno, da mu delodajalec ni zagotavljal varstva pred trpinčenjem, je na delodajalcu (drugi odstavek 45. člena ZDR; tretji odstavek 47. člena ZDR-1). Splošna pravila civilnega prava, ki se nanašajo na povrnitev škode, so urejena v Obligacijskem zakoniku (OZ; Ur. l. RS, št. 83/01 in nasl.), v členih 131 do 189.

10. Za trpinčenje na delovnem mestu je bistveno, da celota očitanih ravnanj pomeni graje vredno ali očitno negativno in žaljivo ravnanje ali vedenje. To pomeni, da sodišče v sporu, v katerem delavec zatrjuje kršitev

prepovedi trpinčenja na delovnem mestu, ne presoja le vsakega posameznega zatrjevanega očitanege ravnanja, ampak mora nujno opraviti celostno presojo ravnanj delodajalca oziroma pri njem zaposlenih delavcev. Zgolj na podlagi tudi takšne presoje lahko sodišče izpelje sklep o obstoju oziroma neobstoju trpinčenja delavca na delovnem mestu. Sodišče prve stopnje je v obravnavanem primeru povsem pravilno najprej ugotavljalo relevantna dejstva v zvezi z vsakim posameznim očitanim ravnanjem (6. do 17. točka obrazložitve), nato pa je preverilo še (v 18. točki obrazložitve), ali ravnanja tudi kot celota ustrezajo definiciji trpinčenja na delovnem mestu. Takšna miselna pot sodišča prve stopnje je povsem pravilna, saj sodišče v sporu o trpinčenju na delovnem mestu ne more odločati, ne da bi najprej preverjalo tudi resničnost posameznih zatrjevanih dogodkov in okoliščin, v katerih naj bi se ti pripetili. Celostna presoja očitanih ravnanj pa v sodbi kljub temu ne sme izostati, saj šele celota vseh ravnanj (glede katerih sodišče predhodno ugotovi, da je do njih dejansko prišlo) lahko predstavlja trpinčenje na delovnem mestu. Takšno presojo pa vsebuje tudi izpodbijana sodba.

11. Pritožbeno sodišče ne dvomi v pravilnost dejanskih ugotovitev sodišča prve stopnje glede tožnikovega očitka B.B. in C.C., da sta imeli do njega zaničevalen odnos, da sta bili mnjenja, da zdravstvene težave s hrbtenico simulira, da izigrava bolniške staleže in da sta mu nalagali delo, ki ga ni bil sposoben opravljati oziroma mu je povzročalo bolečine. Tožnik v pritožbi ne trdi (niti tega ni trdil v postopku pred sodiščem prve stopnje), da tožena stranka ni ustrezno prilagodila delovnega mesta njegovim omejitvam iz invalidske odločbe oziroma, da je opravljal delo, ki ga glede na svoje omejitve iz odločbe ne bi smel. V dokaznem postopku (na podlagi izpovedi J.J., C.C. in I.I.) je bilo ugotovljeno, da so bila od tožnika zahtevana le dela, ki so bila skladna z njegovimi omejitvami in da so pri toženi stranki naknadno celo preverjali ustreznost delovnega mesta, na katerem je bil tožnik zaposlen po izdani odločbi o III. kategoriji invalidnosti. Tudi sicer je sodišče prve stopnje ugotovilo, da so bile tožnikove prošnje po opravljanju lažjega dela, dela v eni izmeni in dela v drugih enotah tožene stranke upoštevane glede na možnosti delovnega procesa in glede na omejitve iz tožnikove invalidske odločbe. Tožena stranka je tožnika na njegovo željo v oktobru 2013 premestila na odprto enoto ..., prav tako mu ni bilo treba opravljati izmenskega dela. Tožnikove prošnje za premestitev so bile obravnavane, vendar jim v večini primerov ni bilo mogoče ugoditi zaradi omejitev delovnega procesa pri toženi stranki oziroma zaradi omejitev, ki jih je imel tožnik zaradi invalidnosti. Glede na navedeno so neutemeljene sicer tudi zgolj pavšalne pritožbene navedbe o tem, da je tožena stranka tožnika trpinčila, ker mu je namenoma nalagala delo, ki mu je povzročalo bolečine in ki ga je le s težavo opravljal. Sodišče prve stopnje je preverilo tudi utemeljenost očitkov o širjenju govoric o tožniku, ki pa jih ni potrdila nobena priča, ki bi takšne govorice dejansko lahko slišala. Prav tako nobena od zaslišanih prič ni potrdila zaničevalnega ali brezbržnega odnosa B.B. in C.C. do tožnika, priči A.A. in H.H. pa nedopustnih ravnanj navedenih delavk nista sami neposredno zaznali, zato sodišče prve stopnje njunima izpovedima pravilno ni dalo odločilne teže.

12. Sodišče prve stopnje pravilno ni sledilo tožnikovi izpovedi o tem, da mu naj bi B.B. v kopalnici, kjer mu je želela vročiti zapisnik o sestanku z dne 17. 4. 2015, izrekla več neprimernih besed (grozila naj bi mu, da bo v primeru, če ji namerava ugovarjati in škoditi, ubrala drugačno taktiko, da mu bo jasno, da ga ona lahko zafrkava na sto načinov in da ji on nič ne more; prav tako naj bi mu rekla, da lahko pozabi na premestitev v zunanjo enoto in da se bo potrudila, da mu spet pričnejo odrejati izmensko delo, saj ima pri uveljavljanju svoje volje vso podporo direktorice tožene stranke in C.C.). B.B. je prepričljivo zanikala, da bi tožniku izrekla zatrjevano, tožnik pa je izpovedal, da je sodelavki po dogodku rekel le, da ga je B.B. nadrla, kar dejansko kaže na to, kot je pravilno ocenilo sodišče prve stopnje, da ta dogodek ni bil takšne narave oziroma, da mu B.B. ni izrekla besed, ki bi bile v tolikšni meri nedopustne, kot želi prikazati tožnik. Ne drži pritožbena navedba, da B.B. v izpovedi tega dogodka ni znala opisati, saj je o njem izpovedala izčrpno (33. in 34. stran prepisa zvočnega posnetka zaslišanja z dne 21. 3. 2017 - list. št. 158). Prav tako ni utemeljena pritožbena navedba, da bi sodišče prve stopnje pri ugotavljanju dejstev v zvezi s tem dogodkom (in v zvezi z drugimi)

moralo upoštevati tudi zdravstveno dokumentacijo tožnika. Ta listinski dokaz namreč ni primeren za ugotavljanje dejstev v zvezi s spornimi dogajanja, ampak za ugotavljanje višine škode. To pa zaradi neobstoja protipravnosti ravnanja tožene stranke (kot ene od predpostavk odškodninske odgovornosti, ki morajo biti izpolnjene kumulativno) v tem sporu ni bilo potrebno.

13. Tožnik v pritožbi v zvezi z dogodkom s stanovalcem G.G. navaja, da so se takšni dogodki pri toženi stranki dogajali, pa niso bili razlog za podajo pisnega opozorila pred odpovedjo pogodbe o zaposlitvi in da sta s podajo opozorila tožniku B.B. in C.C. degradirali tožnika, saj je bil njun namen, da se tožnik počuti manjvrednega. Vendar pa navedb v tej smeri tožnik v dosedanem postopku ni podal. V zvezi z navedenim dogodkom je namreč trdil le, da je bil na sestanku, ki je dogodku s stanovalcem sledil, preslišan in da B.B. in C.C. nista upoštevali tožnikovih pripomb in pojasnil v zvezi s tem dogodkom, glede katerega je bilo tožniku kasneje podano pisno opozorilo pred odpovedjo pogodbe o zaposlitvi. Sodišče prve stopnje je v zvezi z očitkom tožnika, da je bil preslišan in da nadrejeni delavki nista upoštevali njegovih pripomb ugotovilo, da to ne drži, čemur tožnik v pritožbi ne nasprotuje, ampak neupravičeno navaja le nova dejstva, zato se pritožbeno sodišče do njih ne opredeljuje (prvi odstavek 337. člena ZPP v zvezi z 286. členom ZPP).

14. V zvezi z odredbo B.B. tožniku, naj z ročnim brisalcom očisti enoto ..., sodišče prve stopnje pravilno ni ugotovilo neustreznega odnosa nadrejene do tožnika oziroma ni ugotovilo, da naj bi imela do njega brezbrizen in zaničevalen odnos. Priča J.J., ki je bila prisotna pri pogovoru tožnika, ko se je vrnil z bolniškega staleža, namreč ni potrdila, da bi B.B. na nedopusten način od tožnika zahtevala, da opravlja delo po njenem navodilu. Tudi B.B. tega ni potrdila, hkrati pa je izpovedala, da mu je odredila le delo čiščenja, ne pa tudi uporabe ročnega brisalca, s katerim je tožnik delo zaradi bolečin težko opravljal.

15. Sodišče prve stopnje pravilno ni sledilo tožnikovi izpovedi, da naj bi zahteval še dodaten sestanek z nadrejenimi in direktorico tožene stranke v zvezi z njegovo prošnjo za premestitev. Zapisnik o sestanku v zvezi s premestitvijo z dne 13. 7. 2015 je namreč tožnik podpisal in nanj ni podal pripomb. Glede na navedeno je neutemeljena sicer tudi zgolj pavšalna pritožbena navedba, da mu sestanek z B.B. v zvezi s premestitvijo ni bil omogočen. Iz izpovedi slednje tudi sicer izhaja, da ona za tovrstne odločitve o tožnikovem delu ni bila pristojna.

16. Ne drži pritožbena navedba, da je C.C. izpovedala, da je pomagala zaposlenim pri opravih kot je razdeljevanje malice, le tožniku ne. Iz njene izpovedi namreč izhaja, da se ne spomni, da tožniku ni pomagala in da to ni verjetno, saj je sicer vedno pomagala drugim zaposlenim, če so pomoč potrebovali. Tudi sicer iz dokaznega postopka ne izhaja neustrezen odnos C.C. do tožnika, kot ta neutemeljeno pavšalno navaja v pritožbi. Prav tako iz dokaznega postopka ne izhaja, da je C.C. motilo, kadar je prostore prezračeval tožnik, in da naj bi kritizirala njegovo delo. O tem, da je obstajal poseben režim zračenja prostorov in da C.C. ni imela dostopa do posnetkov kamer (preko katerih bi lahko opazovala tožnikovo delo) ter da tudi sicer tega ni počela, je poleg nje same izpovedala zakonita zastopnica tožene stranke in J.J., delno pa to izhaja tudi iz listin (B5).

17. Tožnik v pritožbi neutemeljeno navaja, da je B.B. motilo, če je tožnik opravljal spremstvo stanovalcev. Na podlagi njene izpovedi ter izpovedi K.K. in I.I. je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da so bolničarji (torej tudi tožnik) opravljali spremstvo le, če ni bilo potrebno spremstvo zdravstvenih tehnikov z ustrežno zdravstveno izobrazbo. Opravljanje dela spremstva za tožnika tudi sicer ni bilo primerno, kot izhaja iz ugotovitev sodišča prve stopnje, saj je bilo lahko povezano z dvigovanjem in prestavljanjem stanovalcev ter zato neskladno s tožnikovimi omejitvami iz invalidske odločbe.

18. Tožnik v tem sporu trdi, da naj bi imela elemente trpinčenja na delovnem mestu tudi premestitev z oddelka v D. na zaprt oddelek v L. kot povračilni ukrep zaradi opozorila na nepravilno obračunavanje stroškov prevoza na delo in z dela. V zvezi s tem dogodkom sodišče prve stopnje nepravilno izpostavlja, da tožnik trpinčenje na delovnem mestu očita le B.B. in C.C., ne pa direktorju E.E.. V tem delu tožnik enega od ravnanj trpinčenja očitno očita tudi slednjemu, vendar pa ta zmotna navedba sodišča prve stopnje ni bistvena. Pravilno je namreč nadaljnje stališče sodišča prve stopnje, da takšna premestitev, pri kateri je sicer (glede na izpoved F.F.) očitno šlo za nedopusten povračilni ukrep tožene stranke, še ne predstavlja trpinčenja na delovnem mestu. Iz opredelitve trpinčenja na delovnem mestu v četrtem odstavku 6.a člena ZDR oziroma četrtem odstavku 7. člena ZDR-1 izhaja, da se kot takšno šteje ravnanje in vedenje, ki se ponavlja oziroma je sistematično, kar pomeni, da za trpinčenje ne gre v primeru osamljenega (enkratnega) dogodka. Glede na to, da tožnik ne navaja, da bi do takšne nedopustne premestitve prišlo še kdaj, druga ravnanja (ki naj bi jih izvajali C.C. in B.B.) pa prav tako ne ustrezajo definiciji trpinčenja na delovnem mestu, je sodišče prve stopnje pravilno zaključilo, da tožena stranka ni ravnala protipravno in tožbeni zahtevek utemeljeno zavrnilo.

19. V tem sporu ni odločilno dejstvo, ali je tožnik toženo stranko opozarjal na ravnanja C.C. in B.B., zato se pritožbeno sodišče ne opredeljuje do nebistvene pritožbene navedbe, da je sodišče prve stopnje to dejstvo nepravilno ugotovilo.

20. Ker niso podani niti s pritožbo uveljavljani pritožbeni razlogi niti tisti, na katere pritožbeno sodišče pazi po uradni dolžnosti, je pritožbo zavrnilo kot neutemeljeno in potrdilo izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje (353. člen ZPP).

21. Tožnik s pritožbo ni uspel, zato sam krije svoje pritožbene stroške (prvi odstavek 154. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 165. člena ZPP). Odgovor na pritožbo tožene stranke ni bistveno pripomogel k pravilni rešitvi v obravnavani zadevi, zato te stroške kot nepotrebne krije tožena stranka sama (prvi odstavek 155. člena ZPP).

Datum zadnje spremembe: 14.03.2018